

ΔΑΧΕΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

TOY 1908

4	ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΔΗ ΕΞ	100,000	Δρ.	400,000
4	»	23,000	»	100,000
4	»	10,000	»	40,000
12	»	3,000	»	60,000
20	»	1,000	»	20,000
1644	»	100	»	164,400
2312	»	0	»	113,600
4000	ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....			900,000

Μέχρι της πρώτης κληρώσεως (27/10 'Απριλίου 1908) θα εκδοῦνται μόνον 300,000 τετραδράχμων γραμμα-
τειων ὑπ' ἀριθ. 1—300,000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ ο἗τοι θὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῆς κληρωτικῆς κατὰ τὴν κλή-
ρωσιν ταύτην. Κατόπιν θὰ ἐκδοῦνται μονόδραχμα γραμμάτια ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώ-
σεων, ὑπ' ἀριθ. 300,000 ἄχρι 1,000,000, θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς κληρωτικῆς καὶ οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοί.

Γραμμάτια πωλούνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθ-
μάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστάς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς
δραχμὰς τέσσαρας ἕκαστον, ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις καὶ πρὸς **δραχμὴν ὑἱάν** ἕκαστον γοχημάτων, ἰ-
σχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματικῶν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἱεροσολιμίων, ὁποῦρεϊον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας. Ἡ πόλῃσις τῶν γραμματικῶν ἔργετα ἀπὸ 1/14 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ διευθύνων τμηματόρχης

παχιές και πρόστυχες φαφλαταρίες τους για να μάς γδάρουν εύκολότερα, δίχως νάν τò πάρουμε μυρουδιά. Και τò καταφέρνανε. Και σήμερα πού κάπως ξυπνήσαμε και τò άφιδόνι τους ξεθύμανε πιά, βλέπουμε πώς μάς λείπει τò τομάρι μας και βάζουμε τίς φωνές. Καλό κι αυτό. Σώνει πού ξυπνήσαμε μερικοί (ας είναι κι άργά) και τò καθήκιο μας τώρα, τò μεγάλο κ' ιερό, νά ξυπνήσουμε και τούς άλλους, νά ξυπνήσουμε τò λαό, πού τò άφιδόνι της δημοκρατίας τόν κρατάει ακόμα ναρκωμένο.

Νά, ὁ δρόμος τοῦ «Ἐργάτη», νά, ὁ δρόμος τοῦ κάθε Ἐργάτη τῆς Ἀλήθειας. Δρόμος ἀγκαθίνιος, μὰ τίμιος, δρόμος ἀνηφορικός μὰ γιομάτος πρασι-
νάδα στὴν κορφή του. Τὴν πρασινάδα ξανοίγουμε, περιφρονώντας τάγκαθια καὶ τὴν ἀνηφοριά του. Καὶ θὰν τὴ φτάσουμε τὴν πρασινάδα, γιατί ἡ νίκη δὲν εἶναι ἄφταστο ἀγαθὸ ὅταν τὴν ὀρέγεται καὶ πολε-
μαίει γιὰ αὐτὴ ἡ Ἀλήθεια.

Στὶς στήλες τοῦ «Νομα» δῶ καὶ δύο τρεῖς μή-
νες ἀνοίξε πλατιά συζήτηση γιὰ τὸ σοσιαλιστικὸ
ζήτημα. Σοσιαλιστάδες δικοί μας, ὁ Γ. Σκληρός, ὁ
Πέτρος Βασιλικός, ὁ Ζαβιτζιάνος, ὁ Ντέλος καὶ ὁ
Γιαννιός, ζώντας στὴν Εὐρώπη καὶ μελετώντας ἀπὸ
σιμὰ τὴ μεγάλη σοσιαλιστικὴ κίνηση, ὅχι μοναχὰ
στὰ βιβλία μὰ καὶ στὴ ζωὴ, μᾶς φωνάζανε πῶς ὅλ'
οἱ ἀναμορφωτικοὶ καὶ στὴ γλώσσα καὶ στὶς ἰδέες
πρέπει νὰ γίνουμε σοσιαλιστάδες γιὰ νὰ μπορέσουμε
νὰ χτυπήσουμε ἀποτελεσματικὰ τὴ ρουτίναν. Ἄλλοι
δικοί μας, φωτισμένα μυκὰ καὶ αὐτοὶ καὶ ψυχὲς φι-
λελεύτερες, τοὺς ἀντεῖπαν, ἀκολουθώντας τὴ σωστὴ
δέαν πῶς ἡμεῖς οἱ Ρωμιοὶ, σὰν Κράτος ἀκόμα ἡ-
φτείαστο καὶ σὰν ἔθνος χιλιοσχερτισμένο, ἔχουμε
ἀνάγκη ἀπὸ ἔθνισμὸ πρῶτα καὶ ἀρχῆς, καὶ ὁ Σοσια-
λισμὸς γιὰ τὴν ἡμετέραν ἐκείνη ἐπιμέλειαν πάλιν
τέλειαν.

Ὁ ἀγώνας ξακολουθαί: στὸ «Νουμᾶ» καὶ φαίνεται πὼς θὰ ξακολουθήσει γιὰ καιρὸ ἀκόμα, γιατί κι ἀπὸ τίς δυὸ μεριές κατεβήκανε τὸν ἀγώνα πολεμιστὰδες μὲ γερεῖς ἀρμπτωσιές. Ἡ δική μου ἡ γνώμη εἶναι πὼς μεγάλο κέρδος θὰ βγεῖ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα. Σοσιαλιστές καὶ νατσιοναλιστές θὰ δώσουνε στὸ τέλος τὰ χέρια κ' ἔτσι σιγά σιγά θὰ γεννηθεῖ στὴν πατρίδα μας ἕνας καινούριος σοσιαλισμὸς πού νὰ ταιριάζει καὶ μὲ τὴν ψυχὴ μας, καὶ μὲ τὴ ζωὴ μας, καὶ μὲ τὸ κλίμα μας, ἀκόμα καὶ μὲ τὰ ὄνειρά μας τὰ ἐθνικά, ἕνα εἶδος νὰ ποῦμε *Ρωμαϊκὸς σοσιαλισμὸς*.

τιχὴ ὁμορφιά του, νὰ το τὸ ντόπιο χρώμα, πού γυ-
ρεύετε. Μιά ὀργή κ' ἕνας θυμὸς ἐγέννηρε τὸ δῶμα,
ἕνα ρωμαϊκὸ ξέσπασμα τὸ ἐπιστραγγίζει. Ἄς εἶναι
κατακεφαλιὰ στὴν πρόληψη, ὡς τὸ θέλει ὁ συγγρα-
φέας, ἄς εἶναι σφάλιαρος τῆς ὁρμῆς τῆς ζωῆς πρὸς
τὴν ἀντίδρασή της. (Οἱ τεχνολάτρεις δὲ μὲ μέλει· ἀν
πρόμαζαν, οἱ εὐαίσθητοι, οἱ λεπτειλεπτοι, οἱ ἐστέ.
ἄς μ' ἀναθεματίσουν κ' ἐμὲ μαζί· μὲ τὸν πολεμόχαρο
ποιητὴ τῶν «Ἀλυσίδων». Λήγη ζωόρμητα καὶ λίγα
νεῦρα τὰ προτιμῶ ἀπ' τῶρα το κοίμισμα, ἀπ' τοὺς ἴ-
σκιους κ' ἀπ' τὰ φεγγαριάσματα. ἀπ' τὴν καλαισθη-
τὴ τὴ νέκρα. Ἡ πόληρη κ' ἡ νύχτ' ἐξῆς σιπᾶτε-
λειωτο κυνήγημα τὸν δνειρὸν, στὴ φακρικὴ λατρεία
τοῦ ὥραλου, χωρὶς νὰ πιάνη οὔτε τὸν ἴσκιο του. Ἀ-
χαρη κ' ἄδρωση ἐρημιὰ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κ' ἡ γλῶττ'
καὶ τὰ γάργαρα νερά προσμένουν. Πῶς λείπουν τὰ
ταλέντα δὲν πιστεύω, μὰ χέβουλες σθυστὲς συμπάν
αὐτὰ καὶ στάχτες ξεσαρλίζουν. Τῆς ζωῆς τὴν
κραυγὴ δὲν τὴν ἀκοῦν. Πολλοὶ εἰν' οἱ δρόμοι πρὸς
τὸ χλοερὸ λιβᾶδι· τῆς. Ὁ Ταγκόπουλος ἔδειξε ἕναν
ἀπ' αὐτοὺς. Οἱ Ἀστρούλες περιμένουν τώρα ταίρια
τους, ὁ ἀγῶνας της γιὰ τὴν πρόδο τῆς ζωῆς καλεῖ
γενναίους συμπολεμιστάδες.

Βερολῖνο

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Πρώτα πρώτα όμως να φωτιστούνε οι εργάτες, να ξυπνήσουν, να δούνε στο πλάι τους αληθινούς και τίμιους προστάτες. 'Από χέρια' να γίνουν *άνθρωποι* κι από *κουκιά* να γίνουν *πολίτες*. Γιατί στην πατρίδα μας σήμερα δεν είναι μοναχά τὸ Κεφάλαιο πού ἐκμεταλλεύεται τὸν εργάτη· είναι καὶ ἡ Πολιτικὴ πού τὸν ἐκμεταλλεύεται καὶ τὴν ἀποχτηνώνει. Κεφάλαιο καὶ Πολιτικὴ δουλεύουν σήμερα δῶ ἀδερφωμένες γιὰ τὴν ἀποχτηνωση τοῦ εργάτη, γιὰ τὴν ἐξαχρείωση τοῦ λαοῦ. Κορμὶ καὶ ψυχὴ τοῦ βυζαίνουν τὰ δυὸ αὐτὰ τέρατα.

Τοῦ λόγου σου τὸ βλέπεις τὸ **Κεφάλαιο** καὶ ἐκ-
μεταλλεύεται τὸ κορμί. Ἐμεῖς, οἱ δημοκρατιστὰς,
τὸ βλέπομεν τὸ **Κεφάλαιο** ἐκμεταλλεύεται καὶ
τὴν ψυχὴν. Παιὶς ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄτιμο **Κεφάλαιο**
συντηρεῖ τὰ σχολιά, πλερώνει τοὺς δασκάλους, ἑα-
πλώνει τὰ ἡλίθια βιβλία ποὺ στραγγουλιίζουν τὸ
μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τοῦ ξεχαρβαλώνουν τὸ χα-
ραχτήρα καὶ τὸ προετοιμαζοῦν, μιὰ καὶ τὸ κάνουν
ἀνίκανο γιὰ κάθε πραχτικὴ δουλιὰ, γιὰ τροφὴ τῆς
Πολιτικῆς ; Δὲ θῆξε ἡ πατρίδα μας τόσους θεσιθῆ-
ρες καὶ τόσα κομπρέσκυλα τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου, ἂν
τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ μορφωνόντουσαν σὲ σχολιά ἀ-
θροπινώτερα καὶ πραχτικώτερα. Μάγερας λοιπὸν τῆς
Πολιτικῆς εἶναι τὸ **Κεφάλαιο**, καὶ δίχως τὸ μάγερα
αὐτὸ ἡ Πολιτικὴ ἐξαχρείωση θὰ φοβοῦσε ἀπὸ τὴν
πεῖνα.

✠ Κοινὸς λοιπὸν ὁ ἀγὼνας μας. Δημοτικιστᾶδες καὶ σοσιαλιστᾶδες ἀδέρφια εἴμαστε (ἀπὸ μιὰ ἀποψη πάντα) καὶ γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶξι ἀγωνιζόμεστε. Νὰ ξυπνήσουμε τὸ λαὸ καὶ νὰν τοῦ δώσουμε τὴ λευτερίαν του. Ἐμπρὸς λοιπὸν. Ὁ ἀγὼνας μας, καθὼς τὸ φωνάζεις στὸ περίφημο ἔθρο σου, χρειάζεται θυσίες καὶ μάρτυρες, δύναμη καὶ στρατόπεδο ὀργανωμένο καὶ ὀπλισμένο μὲ αὐταπάρνηση καὶ ζήλο καὶ αὐτοθυσίαν, γιὰ νὰ ἐπιβάλλει τὸ Δίκαιο, τὴν Ἀλήθεια.

Και για να σε καλοκαρδίσω, κλείνοντας το γράμμα μου, άκουσε τί μου γράφει τώρα τελευταία ένας σοσιαλιστής ζώντας στην Ευρώπη: «Έδω στο Β. είναι πολλοί Ρωμιοί εργάτες. Μιά μέρα μίλησα με κάμποσους. Ήταν Άθηναίοι όλοι και δέν ξέρανε σχεδόν όλωσδιόλου γράμματα. Ένας, παπαδόπουλο κιόλας, δέν είξερε ότι υπάρχει Εύαγγελίο. Είχανε λάβει όλοι μέρος στά Εύαγγελικά χωρίς να ξέρουν. Όταν τούς εξήγησα τό πράμα και τούς είπα πως είμαι ένας από τούς μαλλιαρούς, έμειναν με άνοιχτό τό στόμα. Με δέκα λόγια πείστηκαν όλοι για τή

γλώσσα. Σά θέλτε δοκιμάστε κι αὐτοῦ. Θά δεῖτε τή διαφορὰ ἀπό τοὺς ἀστούς ποὺ γυρεύουμε νὰ πείσουμε. Μιά σφημερίδα λαϊκὴ μποροῦσε νὰ κάμει: θάματα. Εἶναι κοινὸ ποὺ τὸ καταχτάει κανένας δίχως ὑποχώρηση καμιά».

Αὐτὰ μού γραφει ὁ φίλος μου, αὐτὰ παραδέχου-
μαι καὶ γώ. Ὁ ἐργάτης θὰ νιώσει τὸν ἀγῶνα μας,
γιατὶ τονε *συφέρεται* νὰ τονε νιώσει. Καὶ τὸ ὄργανο
πού θὰ τὸν κάνει νὰ νιώσει τὸ *συφέρο* του, εἶναι ἡ
σημερινὰ ἢ καθεμερινή. Μακάρι, «Ἐργάτη» μου,
νὰ σὲ ἴδῳ μιὰ μέρα τέτιονε, πού νὰ μᾶς βαρεῖς τα-
χτικά κάθε πρωὶ τὸ ξυπνητήρι.

³ Αθήνα 17.1.08.

Δ. Η. ΤΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΚΛΕΜΜΕΝΗΣ Η ΜΑΝΝΑ

Χειμῶνας κχιρὸς, σφύριζε ὁ βοριάς ὄζω, καὶ τὸ
χιόνι στρεφούριζε καὶ στρωνότανε ἀπαλὸ κι ἀφράτο
σὲ βουνὰ καὶ σὲ κάμπους, σὲ δούμους καὶ σ' ὁροφές.

Συμμαζήμενοι ὅλοι στὰ σπίτια τους, καθόντανε γύρω στὰ μαγκάλια ποὺ ἔβραζε ἡ φασκομηλιά, καὶ τὴν περνοῦσανε μὲ χωρατὰ καὶ μὲ λογιᾶς σπιτιῆσια γλέντια. Ψυχὴ δὲν ἔβλεπες ὅζω. Ἐνα πλάσμη μονάχα φτωχὸ καὶ κουρελλιασμένο, μὲ μάτια θολὰ καὶ μὲ πρόσωπο πικραμένο, γύριζε ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ, σὰ νὰ τὰ ψηφούσε τὰ χιόνια.

Ποιά νὰ εἶταν αὐτὴ πού πλανιότανε μέσα σὲ τέ-
τοια κακοκαιριά ; Εἶταν ἡ Γιαννούλα, πού πῆγανε
νύχτα δυὸ παληκαράδες κ' ἔσπασαν τὴν πόρτα της,
καὶ τῆς ἔκλεψαν τὸ μόνον θησαυρὸν, τὴν κόρη της τὴ
μονάκριβη, πού τῆς ἔμεινε ὕστερ' ἀπὸ τὴ μεγάλη
καταστροφή καὶ τῆς ἔφερε ὁ σεισμός, καὶ σκότωσε
τὸν ἄντρα της καὶ τὰ ἄλλα τοὺς τὰ παιδιὰ. Μόλις
πρόφταξε καὶ βγήκε στὸ δρόμο τότες μὲ τὸ μωρὸ της
ἐκεῖνο στὴν ἀγκυλιά. Τοῦ κακοῦ πρόσμενε καὶ τοὺς
ἄλλους κατόπι της. Κανέναν ἄλλον δὲ φάνηκε, γιὰ-
τί τὸ σπῆι της ἔγινε χυλίσμα. Δοῦλευε κατόπι ἡ
Γιαννούλα ἀγάλια ἀγάλια ὅσπου συμμαζέψε ἑνα
σπιτάκι, πού μόλις χωροῦσε μέσα μαζί μὲ τὴν κόρη
της τὴ Μανιώ.

Πέρασαν χρόνια, μεγάλωσε ἡ Μανιώ, ἔγινε κοπέλλα, γιασουμί μονάχοι: Τσίρισσε νὰ γίνεσαι πανηγύρι ὅξω στὴν Ἀγιά Μαρίνα, νὰ πᾶνε ὅλα τὰ κορίτσια, μαζί τους κ' ἡ Μανιώ. Κάθε καρυδιᾶς καρύδι μαζεμένοι ἐκεῖ, μέ βιολιὰ καὶ μέ λαγούτα, μέ τραγούδια καὶ μέ χαρές. Χόρεψαν ὅλοι κι ὅλες μετὰ τὴν ἀράδα, ἦρθε καὶ τῆς Μανιώς ἡ ἀράδα. Ἄμω

σηκώθηκε ἡ Μανιώ, δλονῶνε τὰ μάτια ἀπάνω της. Ὅσο γιὰ τὸν Παναγῆ τὸν Ἀϊθαλιώτη, αὐτὸς πιά ζαλίστηκε.

— Μωρὲ Παναγῆ, φωνάζουν οἱ φίλοι του. Τί ἔπαθες;

— Ἀφήστε με, παιδιά, δὲν μπορῶ πιά ἄλλο κρασί.

Δὲν εἶταν ὅμως τὸ κρασί, εἶταν τῆς πεντάμορφης Μανιώς ἡ ἀγάπη, ποὺ ἄμα τὴν πρωτόειδε τὸν ἀναθε καὶ τὸν τρέλλανε.

Δὲν εἶπε κανενὸς τίποτα. Μόνο στὸν κολλήγα του στὸ Λιάκο μουρμούριζε κάτι.

Τέλειωσε τὸ πανηγύρι, ἔφυγε ὁ κόσμος. Ὁ Παναγῆς κι ὁ Λιάκος τράβηξαν κατὰ τὸ γυαλὸ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους. Στὸ δρόμο, ἄνοιξε τὴν κουβέντα ὁ Λιάκος.

— Μωρὲ παιδί μου Παναγῆ, λέει, τί εἶταν αὐτὸ πόπαθες σήμερα;

— Μὴ ρωτᾷς, Λιάκο, κάνει ὁ Παναγῆς. Τὸ πιστεύεις πῶς τὸ κρασί με ζάλισε; Τάχα σὰ νὰ μὴν ἦπιαμε κι ἄλλοτες; Ἀς τῶδρη ἀπ' τὸ θιὸ ἐκείνη ἡ κοπελλιά με τὰ καστανὰ τὰ μάτια καὶ με τὴς ξανθοὺς τὴς πλεξούδες. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πρόβαλε δὲν εἶμαι στὰ κκλά μου κ' ἤξερε το. Ὅ,τι κι ἂν κάμω ὁ νοὺς μου τρέχει κατόπι της. Μωρὲ Λιάκο, τὸ ξέρεις τὸ σίτι της;

— Νὰ δᾷ ἡ ὥρα, λέει ὁ Λιάκος, νὰ μὴν ξέρω τῆς Γιαννούλας τὸ σίτι, ποὺ εἶναι λίγο παρακάτου ἀπὸ τὸ δικό μας.

— Τί λές; Πάμε;

— Ὅχι, Παναγῆ, νὰ μὴν κακονοματιστῇ ἡ κοπέλλα. Βλέπεις, δὲν ἔχει ἄντρα τὸ σίτι.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώτρ νὰ κακονοματιστῇ τέτοιον κορίτσι, κάνει ὁ Παναγῆς. Ἐγὼ, μωρὲ Λιάκο, ἔχω τὴν παρὰ κτῆ. Τὴν κοίτα, νὰ χάλιασιν, οὐκ τὴν ἀφίνω. Μόνον πάνε νὰ τὸ πῆς τῆς μάνας της.

Εἶχε δὲν εἶχε τὸν κατάφερε τὸ Λιάκο νὰ πάη νὰ τοῦ κάμῃ τὴν προξενιά.

Ἡ Γιαννούλα, καθὼς τᾶκουσε, τὴν ἐπικσε τρέλλα.

— Δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὸ ξαναπῆς τέτοιο πρᾶμα, τοῦ εἶπε. Ἐμένα ἡ κόρη μου εἶναι μικρὴ ἀκόμα. Μήτε σίτι ἔχουμε μήτε καιρὸ γι' ἀρρεβῶνες. Ἀς πάη νὰ βρῇ ἄλλου τὴν τύχη του, πὲς τοῦ πκλληκαριοῦ.

Πάει ὁ Λιάκος, τὰ λέει τοῦ Παναγῆ. Ἀναψε αὐτὸς τότες χερότερα.

— Εἴρεις, Λιάκο, τί θὰ σοῦ πῶ; Θὰ τὴν κλέψω. Ἐρχεσαι νὰ με βοηθήσης;

— Καὶ χαλνῶ ἐγὼ ποτὲς τὸ χατήρι σου; Ἀπολογιέται ὁ Λιάκος.

— Ἀίντε, λοιπόν. Ἀπόψε κιόλας, ποὺ εἶναι ὁ καιρὸς πρῖμος, καὶ τὸ καίκι ἔτοιμο.

Σηκώνονται μεσάνυχτα, πάνε στῆς Γιαννούλας, δυὸ κλωτσιές κι ἀνοίγει ἡ πόρτα. Μπαίνουνε μέσα, κι ὥσπου νὰ πῇ νὰ φωνάξῃ ἡ Γιαννούλα βρέθηκε ἡ Μανιώ σὰ μωρὸ στὴν ἀγκυλιά τοῦ Παναγῆ, καὶ δρόμο τὸν κατήφορο, κατὰ τὴ σκάλα. Ὁ Παναγῆς, ἡ Μανιώ, κι ὁ Λιάκος, ποὺ ἔγινε κουμπάρος ὕστερα.

Σὰν ξημέρωσε, βρέθηκε ἡ Γιαννούλα καταμεσῆς στὴ στρατὰ με ξέπλεκα μαλλιά, κ' ἔβλεπε τὴ συφορά της μ' ἀμίλητη πίκρα, καὶ στὰ θαλά της μάτια μ' ἀψηφητιά σὰν τρελλῆς. Ἐτρεχε ἀπὸ τὴ μιὰ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ξεσκισμένη καὶ κουρελλιασμένη. Μήτε χιόνιν νοιάζονταν μήτε πάγους.

Τᾶκουσε ὁ Παναγῆς τὰ χάλια αὐτὰ τῆς Γιαννούλας καὶ πόνεσε ἡ καρδιά του. Σηκώνεται ἕνα μὴνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο του, κ' ἐρχεται νὰ πάρῃ τὴν πεθερά του καὶ νὰ τὴν πάη στὴ γυναίκα του, ποὺ

τὴν ἔτρωγε κ' ἐκείνη ὁ χωρισμός. Δὲν πρόφταζε νὰ τὴν βρῇ ζωντανή.

Ἐτρεξε στὸ μνημόρι της, ἐκλαψε γονάτισε, ζήτησε συχώρεση, πῆγε νὰ τρελλαθῇ δεύτερη φορὰ. Ὅλα τοῦ κάκου. Γύρισε κλαίγοντας σὰ μωρὸ στὴν καλὴ του, καὶ μόνο ποὺ δὲν τὴ θανάτωσε καὶ κείνη με τὰ μαῦρα μαντάτα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ Ι. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΤΟ ΤΣΑΝΤΗΡΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

(ΒΛΑΧΙΚΟ)

Ἐνας λεβέντης τοῦ στρατοῦ με γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη κοιμόνταν στὸ τσαντήρι του, καὶ μπαίνοντας μέσα σ' αὐτὸ τὸ φεγγαράκι τὸ χλωμὸ τοῦ λέει ἀγαπημένα:

Εἶμαι ἡ ὄψη ἡ γλυκὴ κενὴς ποὺ ἀγαπᾷς.

Καὶ ὁ λεβέντης εἶπε:

Μοῦ φτάνει τὸ σπαθί μου.

Κατόπι στὸ τσαντήρι του ὁ ἄνεμος ἐπῆγε καὶ τοῦ εἶπε:

Εἶμαι τὰναστένεγμα

τῆς δόλιας σου τῆς μάνας.

Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:

Φτάνει σ' ἐμένα ὁ πόλεμος.

Κ' ἡ νύχτα διὰν πῆγε

στὴν τέντα τοῦ λεβέντη μας

τοῦ εἶπε:

Εἶμαι τὸ βεῖν τῆς κόρης ποὺ λατρεύεις.

Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:

Μοῦ φτάνει ἡ παντιέρα μου.

Κι ὁ ποταμὸς ποὺ ἔτρεχε

κοντὰ στὴν τέντα τοῦ λεβέντη

τοῦ εἶπε:

Εἶμαι τὰγισμένο τὸ νερὸ.

Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:

Μοῦ εἶναι ἀρκετὸ

τὸ αἷμα τῶν ὀχιρῶνε.

Καὶ ὁ ποταμὸς στὴν τέντα του

ὁ ὕπνος μπῆκε μέσα

καὶ σιγανὰ τοῦ μίλησε:

Εἶμαι ὁ ὕπνος ὁ γλυκὸς

πὰθρῶπους ξεκουράζω.

Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:

Ἀνάγκη δὲ σὲ ἔχω,

γιατὶ μοῦ φτάνει ὁ θάνατος.

ΜΗΤΡΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κεριακῆς θὰ δημοσιεύουμε κριτικὴ μελέτη τοῦ Κωτῆ Πιλλῆ γιὰ τὸν «Ταμπουρά καὶ Κόπανο» τοῦ Παλλῆ.

— Στὸ ἴδιον φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε καὶ τὴς «Ἱατρικῆς ἱστορίας» ἀπὸ τὴν κλινικὴ τοῦ καθηγητῆ κ. Γ. Φωκά.

— Ὁ «Εργάτης» τοῦ Βόλου ἀποφάσισε νὰ κάμει ἐργατικὴ βιβλιοθήκη γιὰ τὰ μέλη τοῦ «Πανεργατικοῦ συνδέσμου Βόλου» καὶ ζητᾷ νὰν τοῦ στείλουν τὰ βιβλία τους ὅλοι: ἄσσοι ἔχουνε γράψαι καλὰ καὶ μορφωτικὰ τοῦ λαοῦ βιβλία.

— Τὴ δουλιὰ αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν ὑποστηρίξουν καὶ οἱ δικοὶ μας καὶ νὰ στείλουν ὅλοι τὰ βιβλία τους στὸν «Εργάτη» (Ἐφ. «Εργάτης», ὁδὸς Ἀγίου Νικολάου 13, Βόλος), ἀφοῦ μόνο οἱ δικοὶ μας ἔχουνε γράψαι βιβλία καλὰ καὶ μορφωτικὰ γιὰ τὸ λαόν.

— Ὁ Φλωάρετος βρίζει τὴν Αὐλὴν, ἡ «Ρατία» κοροδεύει τὸ Φλωάρετο (κοίταξε «Ρατία» παρασμένης Τρίτης). δηλ. ταιριάζει περίφημα καὶ δὴ ἡ παροιμία τοῦ κόκκου, ποὺ ὁ ἕνας σκύλος τὸ γλείφει καὶ ὁ ἄλλος σκύλος γουμᾷ νὰν τοῦ τάρπαξει ἀπὸ τὸ στόμα.

ΔΙΟΡΘΩΜΑΤΑ

Ἀθήνα 25.2.08.

Φίλε ἀναγνώστη,

Μὲ λύπη σου βοήθα πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν στυμντικῶν παραρτήματων στὸ τελευταῖον ἀριθμὸ μου — τὴ Φύλη — τοῦ ἐφ. τὴν ἀποκατάστασιν ἀποκαταστήσας ἀπὸ τὴν 979. Διὰ τὴν ἐπισκόπην τῶν ἀποκαταστάσεων μὲ τὰ λάθη τυχαίνουνα νὰ γίνονται τόσο ὅσο τὸ νόημα σ' ἀπορρίπτει καὶ ἀναγκάζουμαι νὰ σε παρακαλέσω νὰ ἀκούουσαι διορθώσεων.

Ὁ φίλος σου
ΕΡΜΟΝΑΣ

Σελ. 2. στήλη 2. ἀράδα 23 ἀντὶ νὰ ξαναφανερῶσινε στὴς ἐνομαστικὰς χώρας ποὺ νὰ τοὺς ἔβλεπον — νὰ ξαναφανερῶσινε στὴς ἐνομαστικὰς χώρας λαοὶ ποὺ νὰ τοὺς ἔβλεπον.

Σελ. 2. στήλη 3. ἀράδα 12, ἀντὶ φιλέλογη περιέργεια — φιλέλογη περιέργεια.

Σελ. 2. στήλη 3. ἀράδα 47, ἀντὶ ἀντλήψης — ἀντλήψης.

Σελ. 3. στήλη 2. ἀράδα 22, ἀντὶ φώναζε ἡ Ἑλλάδα, τ' ἀξίχαστε θέμα — φωνάζει ἡ Ἑλλάδα, τ' ἀξίχαστε θέμα.

Σελ. 4. στήλη 1. ἀράδα 17, ἀντὶ ἀνθρώπου ποὺ δὲν εἶναι γερός — ἀνθρώπων ποὺ δὲν εἶναι γεροί.

Σελ. 4. στήλη 2. ἀράδα 31, ἀντὶ καὶ δὲ μᾶς στέκει — καὶ σὲ μᾶς στέκει.

Σελ. 4. στήλη 3. ἀράδα 13, ἀντὶ νὰ λινε — νὰ λινε.

Σελ. 5. στήλη 2. ἀράδα 12, ἀντὶ σύνεση — σύνεση.

Σελ. 6. στήλη 1. 22, ἀντὶ μεγαλόπνοος — μεγαλόπνοος.

ΒΓΗΚΑΝΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Δράμα με τρία μέρη

(Σελίδες 180, σὲ καλὸ χαρτί).

Πουλιέται σὲ γραφεῖα τοῦ «Νομᾶ»

(Δρόμος Ζήνωνος, 2) Ἀθήνα

Δρ. 3 γιὰ τὴν Ἑλλάδα

Φρ. χρ. 3 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ι. Φρ. στὸ Κῆρο. Ὁ Βιλαωρίτης (ἐκδοτὴ Μαρα-σλῆ) πουλιέται δρ. 12. Τα ταχυδρομικὰ του γιὰ τὴν Ἑλλάδα κοστίζουνε μιάμισι δραχμὴ καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν τρεῖς περίπου φρ. χρ. — κ. Βιλαωρίτης. Κι αὐτὸ θὰ γίνῃ τι-γὰ σιγά. Καταλαβαίνει βέβαια πὺς γιὰ τίς τιμὰς νεωτερι-σμοῦ, καθὼς τοὺς λεί. χρειάζονται ἀρκετὰ πρᾶματα καὶ πρῶτα πρῶτα ἀρκετὸ παραδόν. — κ. Ι. Ἀντ. στὴ Λαϊκὴ. Λάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ τὴ συντρομῇ. Θὰ σοῦ γράψουμε. κ. Στρ. Μαντ. Δὲν ξέρουμε. Θὰ κοιτάξουμε ὅμως νὰ μάθουμε καὶ θὰ σοῦ ποῦμε. — Ἐφ. «Εργάτης» στὸ Βόλο. Νὰ στεί-λεις ὅλα τὰ φύλλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν στοὺς κ.κ. Δ. Π. Δημη-τριάδη, δικηγόρο, ὁδὸς Κωλέττη 11Α καὶ Γ. Μπογιατζά-κη δικηγόρο, ὁδὸς Νικολάου 21, Ἀθήνα. — κ. κ. Μ. Α. Ρωδ. στὸ Κερτὸμ καὶ Κ. Κωστάν. στὴν Ἀλεξάνδρεια. Λάβαμε τὴ συντρομῇ τοῦ 903 καὶ σὺς εὐχαριστοῦμε.